

Ispovijest korisnice

Poštovane gospođe i gospodo!

Ovo će Vama biti samo jedna od mnogobrojnih priča, a meni je to moj život i imam, nažalost, samo jedan. Da li će ovo pismo nešto promijeniti ili će završiti kao komad papira u smeću, tu odluku prepuštam Vama. Teško je 15 godina života s nasilnikom prenijeti na ovaj papir, sve osjećaje, poniženja, omalovažavanja, ukratko, psihičkog i fizičkog zlostavljanja u prisutnosti djece.

Kada je mlađi sin imao dvije godine, uslijed svađe za koju je ON uvijek imao opravdanje, bacio me na pod i nogama me počeo udarati. Djed i stariji sin (tada 10.g.) su me počeli braniti vukući ga u stranu dok je moj dvogodišnji sin vrištao i penjao se na trosjed, a ja sam je samo nemoćno mogla gledati. Mnogim takvim i sličnim scenama su moja djeca prisustvovala. Ono što je najgore, uvijek sam okrivljavala sebe i nalazila opravdanje za njega. Zašto? Ne znam.

Usprkos svemu, željela sam vjerovati u naš brak. Nadala sam se da će biti bolje, da će se on smiriti. Itekako sam se prevarila, svakim danom bio je sve gori. S vremenom sam shvatila da ne trpim samo ja, nego i moja djeca. U kući, dok je on bio doma, nije bilo smijeha, veselja, nego samo psovke, vikanje, galama.

Tako je bilo i zadnju večer prije nego što sam otišla. Svađa, vrijeđanje i fizičko nasrtanje. Ostala sam šokirana po stoti put. Plakala sam cijelu noć, ujutro kada sam se pogledala u ogledalo, nešto se u meni slomilo i sama sebi sam rekla dosta. Kad su se djeca probudila, pitala su me što mi je s rukom. Bila sam puna modrica. Nisam ni trebala reći, vidjela sam bol u njihovim očima. To me jako pogodilo, skupila sam svu snagu i otišla na policiju.

Ispričala sam policiji što se dogodilo. Pošto je on uzoran građanin, a dolazim iz malog mjesta, policajac me počeo uvjeravati da se svi posvađaju pa opet pomire, a tako ćemo i mi. Nisam mogla vjerovati. Onda sam ga pogledala u oči i pitala da li on uopće zna koliko je meni snage trebalo da dođem na policiju i prijavim ga. Policajac se tog trenutka promijenio i pitao me da li želim ići u Sigurnu kuću, na što sam ja pristala.

Sve se odvijalo jako brzo. Vozili su me u ambulantu na pregled, pa sa socijalnim radnicama po stvari i djecu. U Sigurnu kuću došla sam popodne sa djecom i socijalnom radnicom. Kad su me uveli u kuću, bila sam jako iznenađena i pitala sam se: "Bože, kamo sam ja to došla?" Naime, tamo su bile tri romkinje s troje djece, u kući urnebes, svi viču, djeca plaču. S vremenom sam se prilagodila i, vjerujte mi, bila sam sretna što imam mir (nema više vrijeđanja, psovki, pljuski...). Socijalne radnice u Sigurnoj kući bile su mi jako velika podrška, kao što su i dan danas. Pobrinule su se da mi djeca za dva dana krenu u školu, našle su nam liječnika, pomogle su mi naći honorarni posao. Sve je počelo dobivati oblik jednog novog, mirnijeg života. Vrijeme, nažalost, leti. U Sigurnoj kući smijemo biti po zakonu određeno vrijeme, a što dalje...

Koliko god se socijalne radnice trudile, one nam ne mogu više pomoći. Krenula sam u potragu za stalnijim poslom. Napisale smo jako puno zamolbi, međutim kada odete na razgovor, pitaju Vas za adresu. Kad im objasnite situaciju i gdje živite, odmah po izrazu lica vidite da od posla neće biti ništa. Zatim sam krenula pitati za gradski stan. Odgovor je: "Znamo sve, razumijemo sve, ali morate najmanje godinu dana imati prebivalište u gradu, žao nam je." Dakle, stan ne mogu iznajmiti jer nemam posao (svatko pita gdje radite), posao ne mogu dobiti jer sam u Sigurnoj kući, a gradski stan ne mogu dobiti jer nemam godinu dana prebivalište u gradu.

Kako dalje? Kako osigurati život sebi i djeci? ON samo čeka da

ostanem na cesti, da mi uzme djecu. ON koji sjedi doma, koji se ne mora brinuti za posao, za stan, za život. A zašto ja, koja sam ostavila sve, ne zato da nekome napakostim, ne zato da se nekome osvetim, već zato što želim živjeti u miru sa svojom djecom bez fizičkog i psihičkog zlostavljanja, zašto sam kažnjavana i dalje? Zar ja nemam pravo na život?

Molim Vas, u svoje ime i u ime svih hrabrih žena koje su rekle STOP nasilju, nemojte od nas okretati glavu, nemojte nas lagati. Recite nam iskreno kojim putem da krenemo, što nam Vaši zakoni nude. Zar samo godinu dana smještaja u Sigurnoj kući? Što nakon godinu dana? Na ulicu, povratak nasilniku ili otići s ovog svijeta? Koji put nam Vaši zakoni odobravaju? Dok ONI slobodno šeću uzdignute glave svijetom i nastavljaju živjeti kao da se ništa nije dogodilo.

Hvala.